

DhvanyAloka Udyotah 1

——
ध्वन्यालोकः उद्योतः १

——
Document Information

Text title : Dhvanyaloka Udyota 1

File name : dhvanyaloka1.itx

Category : major_works

Location : doc_z_misc_major_works

Transliterated by : Rajani Arjun Shankar

Proofread by : Rajani Arjun Shankar

Latest update : January 4, 2002

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

October 7, 2024

sanskritdocuments.org

ध्वन्यालोकः उद्योतः १

॥ प्रथमः उद्योतः ॥

स्वेच्छाकेसरिणः स्वच्छस्वच्छायायासितेन्दवः ।

त्रायन्तां वो मधुरिपोः प्रपन्नार्तिच्छिद्यो नभाः ॥

काव्यस्यात्मा ध्वनिरिति बुधैर्यः समाम्नातपूर्व-

स्तस्याभावं जगद्गुरुरपरे भाक्तमाहुस्तमन्ये ।

केचिद्भ्रात्र्याम् स्थितमविषये तत्त्वमूयुस्तदीयम्

तेन भ्रूमः सलुदयमनःप्रीतये तत्स्वरूपम् ॥ १ ॥

बुधैः काव्यतत्त्वविद्भिः काव्यस्यात्मा ध्वनिरिति संज्ञितः ,

परम्परया यः समाम्नातपूर्वः सम्यक् आसमन्तात् भ्रातः प्रकटितः ,

तस्य सलुदयजनमनःप्रकाशमानस्याप्यभावमन्ये जगद्गुः ।

तदभाववादिनां यामी विकल्पाः सम्भवन्ति ।

तत्र केचिदायक्षीरन् — शब्दार्थशरीरन्तावल्काव्यम् ।

तत्र य शब्दगताश्चारुत्वछेतवोऽनुप्रासादयः प्रसिद्धा

अेव । अर्थगताश्चोपमादयः । वर्णसंघटनाधर्माश्च ये

माधुर्यादयस्तेऽपि प्रतीयन्ते । तदनतिरिक्तवृत्तयो

वृत्तयोऽपि याः कैश्चिद्गुणनागरिकाद्याः प्रकाशिताः , ता

अपि गताः श्रवणगोचरम् । रीतयश्च वैदर्भीप्रभृतयः ।

तद्व्यतिरिक्तः कोऽयम् ध्वनिर्नामेति ।

अन्ये भ्रूयुः - नास्त्येव ध्वनिः । प्रसिद्धप्रस्थानव्यतिरेकिणः

काव्यप्रकारस्य काव्यत्वज्ञानेः सलुदयलुदयाह्लादिशब्दार्थ-

मयत्वमेव काव्यलक्षणम् । न योक्तप्रस्थानातिरेकिणो मार्गस्य

तत्सम्भवति । न य तत्समतान्तःपातिनः सलुदयान्

कांश्चित्परिकल्प्य तत्प्रसिद्ध्या ध्वनौ काव्यव्यपदेशः

प्रवर्तितोऽपि सकलविद्वन्मनोग्राहितामवलम्बते ।

पुनरपरे तस्याभावन्यथा कथयेयुः - न सम्भवत्येव
ध्वनिर्नामापूर्वः कश्चित् । कामनीयकमनतिवर्तमानस्य तस्योक्तोष्वेव
यारुत्वडेतुष्वन्तर्भावात् । तेषामन्यतमस्यैव वा अपूर्वसमाभ्या-
मात्रकरणे यत्किञ्चन कथनं स्यात् ।

किञ्च वाग्विकल्पानामानन्त्यात् सम्भवत्यपि वा कस्मिंश्चित् काव्य-
लक्षणविधायिभिः प्रसिद्धैरप्रदर्शिते प्रकारवेशे ध्वनिर्ध्वनिरिति
यदेतदलीकसदृश्यत्वभावनामुकुलितलोचनैर्नृत्यते , तत्र
उेतुं न विद्वः । सदस्रशो हि मलात्मभिरन्यैरलङ्कारप्रकाराः
प्रकाशिताः प्रकाश्यन्ते य । न य तेषामेषा दशा श्रूयते ।
तस्मात् प्रवादमात्रं ध्वनिः । न त्वस्य क्षोदक्षमम् तत्त्वम् किञ्चिदपि
प्रकाशयितुं शक्यम् । तथा यान्येन कृत एवात्र श्लोकः —

यस्मिन्नस्ति न वस्तु किञ्चन मनःप्रह्लादि सालङ्कृति
व्युत्पन्नै रचितं य नैव वयनैर्वक्रोक्तिशून्यं य यत् ।
काव्यं तद्ध्वनिना समन्वितमिति प्रीत्या प्रशंसञ्जो
नो विद्मोऽभिदधाति किं सुमतिना पृष्टः स्वरूपं ध्वनेः ॥

भाक्तमाहुस्तमन्ये । अन्ये तं ध्वनिसंज्ञितम् काव्यत्मानं
गुणवृत्तिरित्याहुः ।

यद्यपि य ध्वनिशब्दसंकीर्तनेन काव्यलक्षणविधायिभिर्गुणवृत्ति-
रन्यो वा न कश्चित्प्रकारः प्रकाशितः , तथापि अमुष्यवृत्त्या
काव्येषु व्यवहारं दर्शयता ध्वनिमार्गो मनाऽस्पृष्टोऽपि न
लक्षित इति परिकल्प्यैवमुक्तम् — “भाक्तमाहुस्तमन्ये” इति ।

केचित्पुनर्वक्षणाकराशाखीनबुद्धयो ध्वनेस्तत्त्वं गिरामगोचरम्
सदृश्यसदृश्यसंवेद्यमेव समाभ्यातवन्तः । तेनैवविधासु
विमतिषु स्थितासु सदृश्यमनःप्रीतये तत्स्वरूपं ब्रूमः ।

तस्य हि ध्वनेः स्वरूपं सकलसत्त्विकाव्योपनिषद्भूतमतिरमाणीय-
माणीयसीभिरपि शिरन्तनकाव्यलक्षणविधायिनां बुद्धिभिरनुन्मीलित-
पूर्वम् , अथ य रामायणमलाभारतप्रभृतिनि लक्ष्ये सर्वत्र
प्रसिद्धव्यवहारं लक्षयतां सदृश्यानामानन्दो मनसि लभतां
प्रतिष्ठामिति प्रकाश्यते ॥ १ ॥

तत्र ध्वनेरेव लक्षयितुमारब्धस्य भूमिकां रचयितुमिदमुच्यते —

योऽर्थः सलुटयश्चाध्यः काव्यात्मेति व्यवस्थितः ।

वाच्यप्रतीयमानाभ्यौ तस्य भेदावुभौ स्मृतौ ॥ २ ॥

काव्यस्य छि ललितोचितसन्निवेशयारुणः शरीरस्येवात्मा साररूपतया

स्थितः सलुटयश्चाध्यो योऽर्थस्तस्य वाच्यः प्रतीयमानश्चेति द्वौ

भेदौ ।

तत्र वाच्यः प्रसिद्धो यः प्रकारैरुपमादिभिः ।

भङ्गुधा व्याकृतः सोऽन्यैः —

काव्यलक्ष्मविधायिभिः ।

— ततो नेह प्रतन्यते ॥ ३ ॥

केवलमनूद्यते पुनर्यथोपयोगमिति ॥ ३ ॥

प्रतीयमानं पुनरन्यदेव वस्त्वस्ति वाणीषु मडाकवीनाम् ।

यत्तत्प्रसिद्धावयवातिरिक्तं विभाति लावण्यमिवांगनासु ॥ ४ ॥

प्रतीयमानं पुनरन्यदेव वाच्याद्भस्त्वस्ति वाणीषु मडाकवीनाम् ।

यत्तत्सलुटयसुप्रसिद्धं प्रसिद्धेभ्योऽलंकृतेभ्यः प्रतीतेभ्यो

वाऽवयवेभ्यो व्यतिरिक्तत्वेन प्रकाशते लावण्यमिवांगनासु । यथा

ख्यंगनासु लावण्यं पृथङ्निर्वर्ण्यमानं निष्पिलावयवव्यतिरेकि

किमप्यन्यदेव सलुटयलोच्यनामृतं तत्त्वान्तरं तद्भेदेव सोऽर्थः ।

स ज्यर्थो वाच्यसामर्थ्याक्षिप्तम् वस्तुमात्रमलंकाररसाद्यश्चेत्यनेक

प्रभेदप्रभिन्नौ दर्शयिष्यते । सर्वेषु च तेषु प्रकारेषु तस्य

वाच्यादन्यत्वम् । तथा ज्यार्थस्तावत्प्रभेदो वाच्याद् दूरम् विभेदवान् ।

स छि कदाचिद्वाच्ये विधिर्गुणे प्रतिषेधरूपः । यथा —

भ्रम धार्मिक विस्रब्धः स शुनकोऽद्य मारितस्तेन ।

गोदावरीनदीकूललतागडनवासिना दृप्तसिंहेन ॥

क्वचिद्वाच्ये प्रतिषेधरूपे विधिर्गुपो यथा —

श्वश्रूत्र शेते अथवा निमज्जति अत्रार्द्धं द्रिवसकं प्रलोकय ।

मा पथिक रात्र्यन्धः शय्यायामावयोः शयिष्ठाः ॥

क्वचिद्वाच्ये विधिर्गुणेऽनुभयरूपो यथा —

प्रज ममैवैकस्या भवन्तु निःश्वासरोदितव्यानि ।

मा तवापि तथा विना दाक्षिण्यद्वयस्य जनिषत ॥

क्वचिद्वाच्ये प्रतिषेधरूपेऽनुभवरूपो यथा —

प्रार्थये तावत्प्रसीद निवर्तस्व मुष्णशशिज्योत्स्नाविलुप्तमोनिवले ।

अभिसारिकाणां विघ्नं करोष्यन्यासामपि उताशे ॥

क्वचिद्वाच्याद्विभिन्नविषयत्वेन व्यवस्थापितो यथा —

कस्य वा न भवति रोषो दृष्ट्वा प्रियायाः सद्रागमधरम् ।

सन्नमरपद्माघ्राणशीले वारितवामे सडस्वेदानीम् ॥

अन्ये यैवमप्रकारा वाच्याद्विभेदिनः प्रतीयमानभेदाः सम्भवन्ति ।

तेषां द्विज्मात्रमेतत्प्रदर्शितम् । द्वितीयोऽपि प्रभेदो वाच्याद्विभिन्नः

सप्रपञ्चमग्रे दर्शयिष्यते ।

तृतीयस्तु रसादिलक्षाः प्रभेदो वाच्यसामर्थ्याक्षिप्तः प्रकाशते ,

न तु साक्षाच्छब्दव्यापारविषय इति वाच्याद्विभिन्न एव । तथा हि

वाच्यत्वं तस्य स्वशब्दनिवेदितत्वेन वा स्यात् । विभावादिप्रतिपादनमुभेन

वा । पूर्वस्मिन् पक्षे स्वशब्दनिवेदितत्वाभावे रसादीनामप्रतीतिप्रसंगः ।

न य सर्वत्र तेषां स्वशब्दनिवेदितत्वम् । यत्राप्यस्ति तत् , तत्रापि

विशिष्टविभावादिप्रतिपादनमुभेनैवैषां प्रतीतिः ।

स्वशब्देन सा केवलमनूद्यते , न तु तत्कृता विषयान्तरे तथा

तस्या अदर्शनात् ।

न हि केवलशब्दगारादिशब्दमात्रभाजि विभावादिप्रतिपादनरहिते

काव्ये मनागपि रसवत्त्वप्रतीतिरस्ति । यतश्च स्वाभिधानमन्तरेण

केवलेभ्योऽपि विभावादिभ्यो विशिष्टेभ्यो रसादीनां प्रतीतिः । केवलाच्य

स्वाभिधानादप्रतीतिः । तस्मादन्वयव्यतिरेकाभ्यामभिधेयसामर्थ्या-

क्षिप्तत्वमेव रसादीनाम् । न त्वभिधेयत्वं कथञ्चित् , इति तृतीयोऽपि

प्रभेदो वाच्याद्विभिन्न एवेति स्थितम् । वाच्येन त्वस्य सडेव प्रतीतिरित्यग्रे

दर्शयिष्यते ।

काव्यस्यात्मा स एवार्थस्तथा यादिकवेः पुरा ।

कौञ्चद्वन्द्ववियोगोत्थः शोकः श्लोकत्वमागतः ॥ प ॥

विविधवाच्यवाच्यकरणप्रपञ्चयारुणः काव्यस्य स
 अेवार्थः सारभूतः । यादिकवेर्वाल्मीकेः निहतसङ्घयरीविरलकातर-
 ङ्गौञ्चाङ्गनितः शोक अेव श्लोकतया परिणतः ।

शोकी छि करुणस्थायिभावः । प्रतीयमानस्य चान्यत्वेदृशनेऽपि
 रसभावमुपेनैवोपलक्षणं प्राधान्यात् ।

सरस्वती स्वाद् तदर्थवस्तु निःष्यन्माना मलतां कवीनाम् ।
 अलोकसामान्यमभिव्यनक्ति परिस्फुरन्तम् प्रतिभाविशेषम् ॥ ६ ॥

तत् वस्तुतत्त्वं निःष्यन्माना मलतां कवीनां भारती अलोकसामान्यं
 प्रतिभाविशेषं परिस्फुरन्तमभिव्यनक्ति । येनास्मिन्नतिविचित्रकवि-
 परम्परावाङ्मनि संसारे कालिदासप्रभृतयो द्वित्राः पञ्चषा वा
 मलाकवय इति गण्यन्ते ।

इदं चापरं प्रतीयमानस्यार्थस्य सद्भावसाधनं प्रमाणम् —
 शब्दार्थशासनज्ञानमात्रेणैव न वेद्यते ।
 वेद्यते स तु काव्यार्थतत्त्वज्ञैरेव केवलम् ॥ ७ ॥

सोऽर्थो यस्मात्त्वेवलं काव्यार्थतत्त्वज्ञैरेव ज्ञायते । यद्वि य
 वाच्यरूप अेवासावर्थः स्यात्तद्वाच्यवाच्यकरुपपरिज्ञानादेव
 तत्प्रतीतिः स्यात् । अथ य वाच्यवाच्यकलक्षणमात्रकृतश्रमाणां
 काव्यतत्त्वार्थभावनाविमुग्धानां स्वरश्रुत्यादिलक्षणमिवाऽप्र-
 गीतानां गान्धर्वलक्षणविदामगोचर अेवासावर्थः ।

अेवं वाच्यव्यतिरेकिणो व्यङ्ग्यस्य सद्भावं प्रतिपाद्य प्राधान्यं
 तस्यैवेति दर्शयति —

सोऽर्थस्तद्व्यक्तिसामर्थ्ययोगी शब्दश्च कश्चन ।
 यत्नतः प्रत्यभिज्ञेयौ तौ शब्दार्थौ मलाकवेः ॥ ८ ॥

व्यङ्ग्योऽर्थस्तद्व्यक्तिसामर्थ्ययोगी शब्दश्च कश्चन , न शब्द-
 मात्रम् । तावेव शब्दार्थौ मलाकवेः प्रत्यभिज्ञेयौ । व्यङ्ग्यव्यञ्ज-
 काभ्यामेव सुप्रयुक्ताभ्यां मलाकवित्वलाभो मलाकवीनां , न
 वाच्यवाच्यकरणमात्रेण ।

इदानीं व्यङ्ग्यव्यञ्जकयोः प्राधान्येऽपि यद्वाच्यवाच्यकावेव
 प्रथममुपाददते कवयस्तदपि युक्तमेवेत्याह —

आलोकार्थी यथा दीपशिभायां यत्नवाञ्छनः ।
तद्गुपायतया तद्गदर्थे वाच्ये तदादृतः ॥ ९ ॥

यथा ज्वालोकार्थी सन्नपि दीपशिभायां यत्नवाञ्छनो भवति तद्गु-
पायतया । न हि दीपशिभामन्तरेणालोकः सम्भवति । तद्व्यङ्ग्यमर्थ
प्रत्यादृतो जनो वाच्येऽर्थे यत्नवान् भवति । अनेन प्रतिपादकस्य
कवेर्व्यङ्ग्यमर्थं प्रति व्यापारो दर्शितः ॥ ९ ॥

प्रतिपाद्यस्यापि तं दर्शयितुमाह —

यथा पदार्थद्वारेण वाक्यार्थः सम्प्रीयते ।
वाच्यार्थपूर्विका तद्गुत्प्रतिपत्तस्य वस्तुनः ॥ १० ॥

यथा हि पदार्थद्वारेण वाक्यार्थावगमस्तथा वाच्यार्थप्रतीति-
पूर्विका व्यङ्ग्यस्यार्थस्य प्रतिपत्तिः ॥ १० ॥

एदानीं वाच्यार्थप्रतीतिपूर्वकत्वेऽपि तत्प्रतीतेर्व्यङ्ग्यस्यार्थस्य
प्राधान्यं यथा न व्यालुप्यते तथा दर्शयति —

स्वसामर्थ्यवशेनैव वाक्यार्थं प्रतिपाद्यन् ।
यथा व्यापारनिष्पत्तौ पदार्थो न विभाव्यते ॥ ११ ॥

यथा स्वसामर्थ्यवशेनैव वाक्यार्थं प्रकाशयन्नपि पदार्थो
व्यापारनिष्पत्तौ न भाव्यते विभक्ततया ॥ ११ ॥

तद्गुत्संश्लेषां सोऽर्थो वाच्यार्थविमुखात्मनाम् ।
भुङ्क्षुः तत्त्वार्थदर्शिन्यां ञ्जित्येवावभासते ॥ १२ ॥

अेवं वाच्यव्यतिरेकिणो व्यङ्ग्यस्यार्थस्य सद्भावं प्रतिपाद्यं प्रकृतं
उपयोजयन्नाह —

यत्रार्थः शब्दो वा तमर्थमुपसर्जनीकृतस्वार्थो ।
व्यङ्क्तः काव्यविशेषः स ध्वनिरिति सूत्रिभिः कथितः ॥ १३ ॥

यत्रार्थो वाच्यविशेषः वाचकविशेषः शब्दो वा तमर्थं व्यङ्क्तः ,
स काव्यविशेषो ध्वनिरिति ।

अनेन वाच्यवाचक्यारुत्पत्तेतुभ्य उपमादित्योऽनुप्रासादित्यश्च
विभक्तं अेव ध्वनेर्विषयं इति दर्शितम् । यद्युक्तम् —
“प्रसिद्धप्रस्थानातिक्रमिणो मार्गस्य काव्यदानेर्ध्वनिर्नास्ति” इति ,

तदध्ययुक्तम् । यतो लक्षणाकृतामेव स डेवलं न प्रसिद्धः , लक्ष्ये
तु पुरीक्ष्यमाणो स अत्र सलुदयलुदयल्लादकारि काव्यतत्त्वम् ।
ततोऽन्यश्चित्रमेवेत्यत्रे दर्शयिष्यामः ।

यदध्ययुक्तम् — “कामनीयकमनतिवर्तमानस्य तस्योक्तालंकारादि-
प्रकारेष्वन्तर्भावः” इति , तदध्यसमीचीनम् ; वाच्यवाचकमात्रा-
श्रयिणि प्रस्थाने व्यङ्ग्यव्यञ्जकसमाश्रयेण व्यवस्थितस्य ध्वनेः
कथमन्तर्भावः , वाच्यवाचकयारुत्वहेतवो हि तस्यांगभूताः ,
स त्वंगिरूप अवेति प्रतिपादयिष्यमाणत्वात् ।

परिकरश्लोकाश्चात्र —

व्यङ्ग्यव्यञ्जकसम्बन्धनिबन्धनतया ध्वनेः ।
वाच्यवाचकयारुत्वहेत्वन्तःपातिता कुतः ॥

ननु यत्र प्रतीयमानस्यार्थस्य वैशद्येनाप्रतीतिः स नाम मा भूद्
ध्वनेर्विषयः । यत्र तु प्रतीतिरस्ति , यथा —

समासोक्त्याक्षेपानुक्तनिमित्तविशेषोक्तिपर्यायोक्तापह्नुतिदीपकसंकरा-
लंकारादौ , तत्र ध्वनेरन्तर्भावो भविष्यतीत्यादि निराकर्तुमभिलिखितम्
— “उपसर्जनीकृतस्वार्थो” इति ।

अर्थो गुणीकृतात्मा , गुणीकृताभिधेयः शब्दो वा यत्रार्थान्तर-
मभिव्यनक्ति स ध्वनिरिति । तेषु कथं तस्यान्तर्भावः । व्यङ्ग्यप्राधान्ये
हि ध्वनिः । न चैतत्समासोक्त्यादिष्वस्ति ।

समासोक्तौ तावत् —

उपोढरागोण विवोलतारकं तथा गूडीतं शशिना निशामुभम् ।
यथा समस्तं तिमिरांशुकं तथा पुरोऽपि रागाद्गलितं न लक्षितम् ॥

इत्यादौ व्यङ्ग्येनानुगतं वाच्यमेव प्राधान्येन प्रतीयते समारोपित-
नायिकानायकव्यवहारयोर्निशाशशिनोरेव वाक्यार्थत्वात् ।

आक्षेपेऽपि व्यङ्ग्यविशेषाक्षेपिणोऽपि वाच्यस्यैव चारुत्वं प्राधान्येन
वाक्यार्थ आक्षेपोक्तिसामर्थ्यादिव ज्ञायते । तथाहि - तत्र शब्दोपाद्भो
विशेषाभिधानेच्छया प्रतिषेधरूपो य आक्षेपः स अत्र व्यङ्ग्यविशेष-
माक्षिपन्मुष्यं काव्यशरीरम् ।

चारुत्वोत्कर्षनिबन्धना हि वाच्यव्यङ्ग्ययोः प्राधान्यविवक्षा ।

यथा —

अनुरागवती सन्ध्या द्विवसस्तत्पुरस्सरः ।

अडो दैवगतिः कीदृक्तथापि न समागमः ॥

अत्र सत्यामपि व्यङ्ग्यप्रतीतौ वाच्यस्यैव चारुत्वमुत्कर्षवदिति तस्यैव प्राधान्यविवक्षा ।

यथा य एीपकापङ्क्त्यादौ व्यङ्ग्यत्वेनोपमायाः प्रतीतावपि प्राधान्येनाविवक्षितत्वान्न तथा व्यपदेशस्तद्द्रष्ट्रापि द्रष्टव्यम् ।

अनुक्तनिमित्तायामपि विशेषोक्तौ —

आलूतोऽपि सडाथैरोमित्युक्त्वा विमुक्तनिद्रोऽपि ।

गन्तुमना अपि पथिकः सङ्कोचं नैव शिथिलयति ॥

एत्यादौ व्यङ्ग्यस्य प्रकरणसामर्थ्यात्प्रतीतिमात्रं न तु तत्प्रतीतिनिमित्ता काश्चिच्चारुत्वनिष्पत्तिरिति न प्राधान्यम् । पर्यायोक्तेऽपि यद्वि प्राधान्येन व्यङ्ग्यत्वं तद्भवतु नाम तस्य ध्वनावन्तर्भावः । न तु ध्वनेस्तत्रान्तर्भावः । तस्य मलाविषयत्वेनाङ्गित्वेन य प्रतिपादयिष्यमाणात्वात् । न पुनः पर्यायो भामडोदाहृतसदृशो व्यङ्ग्यस्यैव प्राधान्यम् । वाच्यस्य तत्रोपसर्जनाभावेनाविवक्षितत्वात् ।

अपङ्क्तिएीपकयोः पुनर्वाच्यस्य प्राधान्यं व्यङ्ग्यस्य चानुयायित्वं प्रसिद्धमेव ।

संकरालंकारेऽपि यदलंकारोऽलंकारान्तरस्थायामनुगृह्णाति , तदा व्यङ्ग्यस्य प्राधान्येनाविवक्षितत्वान्न ध्वनिविषयत्वम् ।

अलंकारद्वयसम्भावनायां तु वाच्यव्यङ्ग्ययोः समं प्राधान्यम् ।

अथ वाच्योपसर्जनीभावेन व्यङ्ग्यस्य तत्रावस्थानं तदा सोऽपि ध्वनिविषयोऽस्तु , न तु स अेव ध्वनिरिति वक्तुं शक्यम् । पर्यायोक्तनिर्दिष्टन्यायात् ।

अपि य संकरालंकारेऽपि य क्वचित् संकरोक्तिरेव ध्वनिसम्भावनां निराकरोति ।

अप्रस्तुतप्रशंसायामपि यदा सामान्यविशेषभावात्प्रतिनिमित्तिभावाद्वा अभिधीयमानस्याप्रस्तुतस्य प्रतीयमानेन प्रस्तुतेनाभिसम्बन्धस्तदाभिधीयमानप्रतीयमानयोः सममेव प्राधान्यम् ।

यदा तावत्सामान्यस्याप्रस्तुतस्याभिधीयमानस्य प्राकरणिकेन
विशेषेण प्रतीयमानेन सम्बन्धस्तदा विशेषप्रतीतौ सत्यामपि
प्राधान्येन तत्सामान्येनाविनाभावात्सामान्यस्यापि प्राधान्यम् ।
यदापि विशेषस्य सामान्यनिष्ठत्वं तदापि सामान्यस्य प्राधान्ये
सामान्ये सर्वविशेषाणामन्तर्भावाद्द्विशेषस्यापि प्राधान्यम् ।

निमित्तनिमित्तिभावे यायमेव न्यायः ।

यदा तु सादृश्यमात्रवशेनाप्रस्तुतप्रशंसायामप्रकृतप्रकृतयोः
सम्बन्धस्तदाप्यप्रस्तुतस्य सदृशस्याभिधीयमानस्य प्राधान्येना-
विवक्षायां ध्वनावेवान्तःपातः । एतदथा त्वलंकारान्तरमेव ।
तदयमत्र सङ्क्षेपः —

व्यङ्ग्यस्य यत्राप्राधान्यं वाच्यमात्रानुयायिनः ।

समासोक्त्याद्यस्तत्र वाच्यालङ्कृतयः स्फुटाः ॥

व्यङ्ग्यस्य प्रतिभाभात्रे वाच्यार्थानुगमेऽपि वा ।

न ध्वनिर्यत्र वा तस्य प्राधान्यं न प्रतीयते ॥

तत्परावेव शब्दार्थौ यत्र व्यङ्ग्यं प्रति स्थितौ ।

ध्वनेः स एव विषयो मन्तव्यः संकरोऽङ्गितः ॥

तस्मात्तु ध्वनेरन्यत्रान्तर्भावः । एतच्च नान्तर्भावः ; यतः

काव्यविशेषोऽङ्गी ध्वनिरिति कथितः । तस्य पुनरङ्गानि —

अलंकारा गुणा वृत्तयश्चेति प्रतिपादयिष्यन्ते । न यावयव एव

पृथग्भूतोऽवयवीति प्रसिद्धः । अपृथग्भावे तु तदंगत्वं

तस्य । न तु तत्त्वमेव । यत्रापि वा तत्त्वं तत्रापि ध्वनेर्महाविषय-

त्वात् तन्निष्ठत्वमेव । “सूरिभिः कथितं” इति विद्वद्गुणैयमुक्तिः ;

न तु यथाकथञ्चित्प्रवृत्तेति प्रतिपाद्यते । प्रथमे हि विद्वांसो

वैयाकरणाः , व्याकरणाभूलत्वात्सर्वविधानाम् । ते य श्रूयमाणेषु

वार्णेषु ध्वनिरिति व्यवहरन्ति ।

तथैवान्यैस्तन्मतानुसारिभिः सूरिभिः काव्यतत्त्वार्थदर्शिभि-

र्वाख्यवाचकसम्मिश्रः शब्दात्मा काव्यमिति व्यपदेश्यो व्यञ्जक-

त्वसाम्याद्ध्वनिरित्युक्तः । न यैवविधस्य ध्वनेर्वक्ष्यमाणप्रभेद-

तद्भेदसंकलनया महाविषयस्य यत्प्रकाशनं तदप्रसिद्धालंकार-

विशेषमात्रप्रतिपादनेन तुल्यमिति तद्भावितयेतसां युक्त एव

संरम्भः । न च तेषु कथञ्चिदीर्घ्या कलुषितशेषुभीकत्व-
माविष्करणीयम् । तदेवं ध्वनेस्तावदभाववादिनः प्रत्युक्ताः ।

अस्ति ध्वनिः । स यासावविवक्षितवाच्यो विवक्षितान्यपरवाच्यश्चेति
द्विविधः सामान्येन ।

तत्राद्यस्थोदाहरणम् —

सुवर्णपुष्पां पृथिवीं चिन्वन्ति पुरुषास्त्रयः ।
शूरश्च कृतविद्यश्च यश्च जनाति सेवितुम् ॥

द्वितीयस्यापि —

शिपरिणि क्व नु नाम डियञ्चिरं डिमभिधानमसावकरोत्तपः ।
तरुणि येन तवाघरपाटलं दशति बिम्बकुलं शुक्शावकः ॥ १३ ॥

यद्युक्तं भक्तिर्ध्वनिरिति , तत्प्रतिसमाधीयते —

भक्त्या बिभर्ति नैकत्वम् रूपभेदाद्यं ध्वनिः

अयमुक्तप्रकारो ध्वनिर्भक्त्या नैकत्वं बिभर्ति भिन्नरूपत्वात् ।
वाच्यव्यतिरिक्तस्यार्थस्य वाच्यवाचकाभ्यां तात्पर्येण प्रकाशनं
यत्र व्यङ्ग्यप्राधान्ये स ध्वनिः । उपचारमात्रं तु भक्तिः ।

मा यैतत्स्याद्भक्तिर्लक्षणं ध्वनेरित्याह —

अतिव्याप्तेरथाव्याप्तेर्न यासौ लक्ष्यते तथा ॥ १४ ॥

नैव भक्त्या ध्वनिर्लक्ष्यते । कथम् ? अतिव्याप्तेरव्याप्तेश्च ।
तत्रातिव्याप्तिर्ध्वनिव्यतिरिक्तेऽपि विषये भक्तेः सम्भवात् । यत्र हि
व्यङ्ग्यकृतं मलत्सौष्ठवं नास्ति तत्राप्युपचरितशब्दवृत्त्या
प्रसिद्ध्यनुरोधप्रवर्तितव्यवहाराः क्वयो दृश्यन्ते । यथा —

परिभ्रानं पीनस्तनजघनसङ्गाद्भयत-
स्तनोर्भध्यस्यान्तः परिमिलनमप्राप्य हरितम् ।

ठदं व्यस्तन्यासं श्वथभुजलताक्षेपवलनैः
कृशाङ्ग्याः सन्तापं वदति बिसिनीपत्रशयनम् ॥

तथा —

शतकृत्वोऽवरुध्यते सलस्रकृत्वश्चुम्ब्यते ।
विरम्य पुना रम्यते प्रियो जनो नास्ति पुनरुक्तम् ॥

तथा —

कुपिताः प्रसन्ना अवरुद्धितवदना विडम्बन्त्यः ।
यथा गृहीतास्तथा लृप्तं लरन्ति स्वैरिण्यो मडिलाः ॥

तथा —

भार्यायाः प्रलारो नवलतया दत्तः प्रियेण स्तनपृष्ठे ।
मृदुकोऽपि दुःसल षव जातो लृप्तये सपत्नीनाम् ॥

तथा —

परार्थे यः पीडामनुभवति भङ्गोऽपि मधुरो
यदीयः सर्वेषामिड षलु विकारोऽप्यभिमतः ।
न सम्प्राप्तो वृद्धिं यद्वि स भृशमक्षेत्रपतितः
डिमिक्षोर्दोषोऽसौ न पुनरगुणायाम् मरुभुवः ॥

इत्यत्रेक्षुपक्षेऽनुभवतिशब्दः । न यैवविधः कदाचिदपि
ध्वनेर्विषयः ।

यतः —

उक्त्यन्तरेणशक्यं यत्तत्र्यारुत्वं प्रकाशयन् ।
शब्दो व्यञ्जकतां भिन्नं ध्वन्युक्तेर्विषयीभवत् ॥ १५ ॥

अत्र योदाहृते विषये नोक्त्यन्तराशक्ययारुत्वव्यक्तिहेतुः
शब्दः । इत्य —

रुढा ये विषयेऽन्यत्र शब्दाः स्वविषयादपि ।
लावणयाद्याः प्रयुक्तास्ते न भवन्ति पदं ध्वनेः ॥ १६ ॥

तेषु योपचरितशब्दवृत्तिरस्तीति । तथाविधे च विषये
क्वचित्सम्भवन्नपि ध्वनिव्यवहारः प्रकारान्तरेण प्रवर्तते ।
न तथाविधशब्दमुभेन ।

अपि च —

मुप्यां वृत्तिं पश्चित्यज्य गुणवृत्त्याऽर्थदर्शनम् ।
यदुद्दिश्य क्वलं तत्र शब्दो नैव सम्बलदतिः ॥ १७ ॥

तत्र छि यारुत्वातिशयविशिष्टार्थप्रकाशनलक्षणो प्रयोजने
कर्तव्ये यद्वि शब्दस्यामुप्यता तदा तस्य प्रयोगे दृष्टतैव स्यात् ।
न यैवम् ; तस्मात् —

वाचकत्वाश्रयेणैव गुणवृत्तिर्व्यवस्थिता ।

व्यञ्जकत्वैकमूलस्य ध्वनेः स्याल्लक्षणां कथम् ॥ १८ ॥

तस्मादन्यो ध्वनिरन्या य गुणवृत्तिः । अव्याप्तिरथस्य लक्षणस्य ।

न हि ध्वनिप्रभेदो विवक्षितान्यपरवाच्यलक्षणाः । अन्ये य

भङ्गवः प्रकारा भङ्ग्या व्याप्यन्तः ; तस्माद्भङ्गितरलक्षणम् ॥ १८ ॥

कस्यचिद् ध्वनिभेदस्य सा तु स्यादुपलक्षणम् ।

सा पुनर्भङ्गित्वैक्यमाणाप्रभेदमध्यादन्यतमस्य भेदस्य यद्वि

नामोपलक्षणताया सम्भाव्येत ; यद्वि य गुणवृत्त्यैव ध्वनि-

र्लक्ष्यत इत्युच्यते तदभिधाय्यापारेण तद्विरोडलंकारवर्गः

समग्र एव लक्ष्यत इति प्रत्येकमलंकाराणां लक्षणाकरणा-

वैयर्थ्यप्रसङ्गः । किं य

लक्षणोऽन्यैः कृते यास्य पक्षसंसिद्धिरेव नः ॥ १९ ॥

कृतेऽपि वा पूर्वमेवान्यैर्ध्वनिलक्षणो पक्षसंसिद्धिरेव नः ;

यस्माद्ध्वनिरस्तीति नः पक्षः । स य प्रागेव संसिद्ध इत्यथल-

सम्पन्नसमीहितार्थाः संवृत्ताः स्मः । येऽपि सङ्घट्टयङ्घट्टय-

संवेधमनाभ्येयमेव ध्वनेरात्मानमाग्रासिषुस्तेऽपि न परीक्ष्य

वादिनः । यत उक्तया नीत्या वक्ष्यमाणाया य ध्वनेः सामान्यविशे-

षलक्षणे प्रतिपादितेऽपि यधनाभ्येयत्वं तत्सर्वेषामेव वस्तूनां

तत्प्रसक्तम् । यद्वि पुनर्ध्वनेरतिशयोक्त्यानया काव्यान्तरातिशाधि

तैः स्वरूपमाभ्यायते तत्तेऽपि युक्ताभिधायिन एव ॥

इति श्रीराजनकानन्दवर्धनाचार्यविरचिते ध्वन्यालोके प्रथमः उद्योतः ॥

Encoded by Rajani Arjun Shankar

DhvanyAlokaH Udyotah 1

pdf was typeset on October 7, 2024

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

